

När satte mig ner för att försöka formulera mig om Kristinas arbete var det första jag skrev ÖGON. Jag tänkte på dockornas ögon, som Kristina så omsorgsfullt tillverkar av porslin. Jag tänkte på dockornas BLICK. På hur de betraktar oss, lika mycket som vi betraktar dem. Vad är det de ser egentligen? Skrev jag.

Men jag tänkte också på Kristinas blick. För det är så lätt att tro att det viktigaste för en konstnär är görandet. Att vara bra på att GÖRA. Skicklig på att teckna, måla, bygga eller sy. Men precis lika viktigt är det att vara bra på att SE. Att ha förmågan och tålamodet att stanna en stund och omsorgsfullt betrakta det man har omkring sig med öppna och nyfikna ögon.

Den 25 juni 1947 skriver Göteborgskoloristen Ragnar Sandberg i sin dagbok: *...befria ögat från känslans tyranni och intellektets despotism...* "

Ett befriat öga, en fri blick. En modig och klok blick. *"Att kunna se det alldagliga med häpnad är vishet"* sa Lao Tse, daoismens grundare och det är något jag tänker på när jag möter Kristinas arbete.

Det andra ordet jag skrev var HÄNDER.

Det är så mycket den kan, handen. Så mycket den vet som vi sällan tänker på. Och när vi någon gång tänker på det kan vi ofta inte beskriva det vare sig för oss själva eller för varandra. Så för det mesta finns det bara ett sätt att komma underfund med vad handen vet och kan: att helt enkelt låta den visa." skriver författaren och fysikern Bodil Jönsson.

Att fatta, greppa, begripa, är alla ord som har med handen att göra. Dom handlar alla om att förstå. Och handen kan visa vägen. I Kristinas bok *Händer* som precis kom ut och som finns att köpa här under utställningen skriver Kristina: *Mina händer syr händer som fylls med erfarenhet och minnen. Arbetet rymmer flera dimensioner: omsorg blandat med en slags våldsamt. Händerna klipper upp och syr ihop. Söndrar och helar.*

Klippa upp och sy ihop.

STYGN skrev jag sedan, med stora feta bokstäver.

Stygnet, detta lilla men ändå så oändligt stora. När människor går sönder kan man sy ihop dem. Vi går att laga. I Kristinas händer blir stygnen till liv. Stygn efter stygn: ett öra, en hand, en bröstorg. Människan som ett slags pussel, bit för bit. Eller om det är mer som hos Tomas Tranströmer: *valv efter valv, i oändlighet.*

I Kristinas händer blir stygnen till berättelser, betraktelser, lekar, hemligheter och frågor. Människovarelserna i pastellfärgad sidentrikå, ställer frågor. Kanske om livet, om tiden, om att vara människa, om att vara en familj, om att minnas, längta, drömma, eller kanske om något helt annat. Kanske finns där också svar? Stora svindlade svar som för att begripas måste fångas bit för bit, valv efter valv, stygn efter stygn.

Kanske finns svaret i blicken på människovarelsen gjord av tyg som sitter i den svarta fåtöljen här runt hörnet, eller i samtalet med människovarelsen klädd i vinterjacka som just nu står precis bredvid dig. Om du bara stannar en stund, lyssnar och omsorgsfullt betraktar, med öppna och nyfikna ögon.